

(2003/C 280 E/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0503/03
van Joan Vallvé (ELDR) aan de Commissie

(21 februari 2003)

Betreft: Het Catalaans en de webpage van de Commissie

In de EP-resolutie van 11 december 1990 over de situatie van de talen van de Europese Gemeenschap en het Catalaans⁽¹⁾ werd de Commissie in paragraaf 1 verzocht maatregelen te treffen om o.a. verspreiding in het Catalaans van openbare informatie over de Europese instellingen via de media mogelijk te maken.

De webpage van het Europees Parlement is reeds beschikbaar in de twaalf talen van de kandidaatlanden (naast de 11 officiële talen van dit moment). Veel van deze talen worden door minder mensen gesproken dan reeds bestaande talen van de EU, zoals het Catalaans, dat de officiële taal is in drie autonome gewesten met in totaal 11 miljoen inwoners, door 8 miljoen mensen wordt gesproken en daarmee meer native speakers kent dan het Zweeds, het Fins, het Deens, het Bulgaars, het Sloveens, en Slowaaks, het Litouws, het Letst, het Ests en het Malteeks, en op Europees niveau te vergelijken is met het Portugees en het Tsjechisch.

Het Catalaans behoort tot een groep talen die in Europa binnen de respectieve landsgrenzen van de betrokken lidstaten een officiële status heeft maar op EU-niveau niet officieel worden erkend.

Is de Europese Commissie voornemens deze talen te introduceren op haar webpage, overeenkomstig het verzoek dat door het Parlement in bovengenoemde resolutie werd gedaan?

⁽¹⁾ PB C 19 van 28.1.1991, blz. 42.

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(7 maart 2003)

Sinds de lancering in 1995 van de internetsite van de Unie, Europa, heeft de Commissie het algemeen beginsel van het gebruik van alle officiële talen van de Unie uitgebreid naar de bekendmaking langs elektronische weg.

Naast de officiële documenten stelt de internetdienst Europa (<http://europa.eu.int>) ook een grote hoeveelheid niet-officiële informatie ter beschikking van het publiek. Dienaangaande beoogt de Commissie – behoudens beperkingen van technische aard en beschikbaarheid van mensen en begrotingsmiddelen – alles in het werk te stellen om het publiek in de officiële taal van zijn keuze toegang te verlenen tot deze informatie. Deze doelstelling zal bij de volgende uitbreiding een prioriteit blijven.

Het behoort tot de bevoegdheid van de lidstaten om te beslissen over hun officiële talen.

(2003/C 280 E/061)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0506/03
van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie

(21 februari 2003)

Betreft: Bijsluiters

Nu in talloze televisiespotjes wordt aanbevolen de nodige voorzorg in acht te nemen bij het innemen van geneesmiddelen, is het des te verbazingwekkender dat in veel lidstaten de bijsluiter bij geneesmiddelen uitsluitend is opgesteld in de taal van het land waar het geneesmiddel op de markt wordt gebracht.

Dit maakt het burgers van andere lidstaten van de Unie die zich toevallig in een ander land bevinden dan hun eigen land (werk, toerisme, enz.) moeilijk of onmogelijk de bijsluiters te begrijpen, hetgeen met name ernstig is bij eventuele contra-indicaties.

Is de Commissie niet van oordeel dat zou moeten worden geijverd voor communautaire voorschriften die opstelling van bijsluiters in drie talen verplicht stellen, teneinde burgers uit andere landen van de Unie dan het land waar het geneesmiddel op de markt wordt gebracht in staat te stellen inzicht te krijgen in de risico's voor de gezondheid van de consument en kennis te nemen van eventuele contra-indicaties?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(22 april 2003)

De communautaire regelgeving inzake de productie, de distributie en het gebruik van geneesmiddelen is in de eerste plaats bedoeld om de volksgezondheid te waarborgen. De informatie die aan de gebruikers wordt verschaft, moet een hoge mate van consumentenbescherming bieden, zodat geneesmiddelen correct kunnen worden gebruikt op basis van volledige en duidelijke informatie.

Artikel 59 van Richtlijn 2001/83/EG⁽¹⁾ bepaalt dat de bijsluiter overeenkomstig de samenvatting van de kenmerken van het product moet worden opgesteld. In het geval van producten waarvoor de Gemeenschap een vergunning heeft verleend, bestaat er een enkele samenvatting van de productkenmerken, die op communautair niveau is overeengekomen en deel uitmaakt van het communautaire besluit. De tekst van de bijsluiter is in heel de Unie identiek.

Overeenkomstig artikel 63, lid 2, van deze richtlijn moet de bijsluiter in ieder geval worden opgesteld in de officiële taal of talen van de lidstaat (lidstaten) waar het product in de handel wordt gebracht. Wanneer meer dan een taal wordt gebruikt, moet de volledige tekst in elke taal worden weergegeven; de leesbaarheid van het etiket mag er niet door in het gedrang komen. De inhoud van alle taalversies moet identiek zijn.

Momenteel bestaat voor de houder van een vergunning voor het in de handel brengen geen verplichting om de bijsluiter in drie of meer talen te vertalen.

De Commissie steunt elk initiatief om de patiënteninformatie op geneesmiddelen te verbeteren. Ons voorstel om Richtlijn 2001/83/EG en Verordening 2309/93/EG⁽²⁾ te herzien omvat diverse belangrijke suggesties terzake. In december 2002 heeft de Commissie enkele amendementen van het Parlement aanvaard die betrekking hebben op het vergroten van de transparantie op dit gebied en het beschikbaar stellen van meer en betere informatie aan patiënten. Het Parlement heeft echter geen amendement ingediend over de taal van de bijsluiter.

⁽¹⁾ Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik, PB L 311 van 28.11.2001.

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling, PB L 214 van 24.8.1993.

(2003/C 280 E/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0513/03 van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(24 februari 2003)

Betreft: Sloophout en dioxine in vlees

Het verbranden van sloophout in een drooginstallatie in Erfurt (Duitsland) lijkt de oorzaak van de aanwezigheid van dioxine in veevoer en vlees.

Veel hout en houtproducten worden bewerkt en geïmpregneerd om de duurzaamheid te verlengen. Daartoe worden vaak gechlloreerde koolwaterstoffen gebruikt.

Indien dit bewerkte hout (bouw- en sloopafval) wordt verbrand, ontstaat dioxine.

Is de Europese Commissie bereid om het verbranden van sloophout en geïmpregneerd hout aan banden te leggen en deze verbrandingsmethode alleen nog in gespecialiseerde verwerkingsinstallaties toe te staan en te verbieden dat dit effect heeft op de voedselketen?